

CLIVE & DIRK CUSSLER

CUSSLER

HAVANNAN MYRSKY

WSOY

Clive Cussler
ja Dirk Cussler

HAVANNAN
MYRSKY

SUOMENTANUT ANNA LÖNNROTH

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Havana Storm

© Sandecker, RLLLP, 2014

Suomenkielinen laitos © Anna Lönnroth ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41256-5
PAINETTU EU:SSA

PROLOGI

TAKAA-AJETTUNA

---

15. HELMIKUUTA 1898

Hiki valui uupuneen miehen kasvoilla, ryöppysi sänkiisiä poskia alas raskaina pisaroina. Hän kiskoi paksuja, puisia airoja rintaansa kohti ja kallisti päätään pyyhkäistäkseen otsaansa likaisella hihalla. Raajoissa tuntuvasta kivusta piittaamatta hän jatkoi soutamista hitaaseen, mutta tasaiseen rytmiin.

Runsasta hikoilua ei selittänyt pelkästään ponnistelu, eikä nihkeä trooppinen ilmastokaan. Aurinko oli tuskin ehittänyt horisontin ylle, ja ilma Havannan sataman yllä oli viileää ja kosteaa. Hänen pulssiaan kiihdytti takaa-ajon aiheuttama raskaus. Tyhjin katsein hän tuijotti veden yli ja elehti päätään liikuttamalla miehelle, joka istui veneen perässä.

Siitä oli jo melkein kaksi viikkoa, kun espanjalaiset kansalliskaartin joukot olivat yrittäneet omia hänen löytönsä ja pakottaneet hänet karkumatkalle. Kolme hänen tovereistaan oli jo kuollut muinaisjäännöstä suojellessaan. Espanjalaiset eivät epäroi-

neet tappaa ja olisivat mielihyvin murhanneet hänet saadakseen mitä halusivat. Hänkin olisi jo päässyt hengestään, ellei olisi sattumalta törmännyt rähjäiseen joukkoon aseistettuja kuubalaisia kapinallisia, jotka olivat auttaneet häntä pääsemään turvallisesti Havannan laitamille.

Hän vilkaisi olkansa yli kahta kauppasataman lähellä laiturissa olevaa sotalaivaa.

»Al estribor», hän kähisi. »Tyyrpuuriin.»

»Sí», vastasi perässä istuva lyhyenlanta kuubalainen, joka kiskoi omaa airopariaan. Hänelläkin oli yllään likaiset ryysyt, ja kasvoja varjosti maailmaa nähnyt olkihattu.

Yhdessä he ohjasivat vuotavaa isovenettä nykyaikaisia teräksisiä sotalaivoja kohti. Vanhempi mies tarkkaili rantaa uhkien varalta, mutta ilmeisesti he olivat vihdoinkin onnistuneet karistamaan takaa-ajajansa. Turvasatama oli käden ulottuvilla.

Pienemmän sotalaivan perämastoon oli ripustettu Espanjan lippu. He soutivat hitaasti sen ohi ja lähestyivät seuraavaa alusta. Se oli panssaroitu risteilijä, jonka kaksi tykkitornia törröttivät kömpelösti reelingin yli molemmilla kyljillä. Kansi ja yläosat erottuivat puhtaanvalkoisesta rungosta oljenkeltaisina. Lyhdyt loistivat vielä, ja aamuhämärissä laiva kimmelteli kuin meripihkanvärinen jalokivi.

Aluksen miehistö oli valmiustilassa, ja keulassa ja perässä partioi useita vahteja. Kansirakennuksen kulkusillalle ilmestynyt tummaunivormuinen upseeri tarkkaili lähestyvää soutuvenettä.

Hän kohotti ilmaan megafonin. »Pysähtykää ja ilmoittakaa asianne.»

»Olen tohtori Ellsworth Boyd Yalen yliopistosta», vanhempi mies sanoi värisevällä äänellä. »Yhdysvaltain Havannan konsulaatti on järjestänyt minulle turvapaikan aluksessanne.»

»Odottakaa hetki.»

Upseeri katosi komentosillalle. Hetken kuluttua hän ilmestyi kannelle mukanaan joukko merimiehiä. Kylkeä alas laskettiin

köysitikkaat ja isovenettä viitottiin tulemaan lähemmäs. Kun isovene karahti sotalaivan kylkeen, Boyd nousi seisomaan ja heitti köyden merimiehelle.

»Minulla on laatikko, joka täytyy saada mukaan. Se on hyvin tärkeä.»

Boyd potkaisu sivummas palmunlehviä, jotka peittivät tuhtojen välissä lojuvaa laatikkoa. Merimiesten laskiessa lisää köysiä Boyd tutkiskeli ympäröiviä vesiä. Kun hän oli todennut ne riittävän turvallisiksi, hän ja hänen apulaisensa kiinnittivät köydet laatikkoon ja katsoivat, kun se nostettiin alukselle.

»Se täytyy jättää kannelle», upseeri sanoi. Kaksi merimiestä punnersi laatikon tuuletustorven viereen ja sitoi sen kiinni.

Boyd ojensi soutukumppanilleen kultarahan, puristi hänen kättään hyvästiksi ja kapusi sitten köysitikkaita ylös. Boyd oli hiukan päälle viisikymppinen ja loistavassa kunnossa ikäisekseen. Työskenneltyään Karibialla joka talvikautena hän oli tottunut tropiikin kosteaan ilmastoon. Mutta hän ei enää ollut nuori, vaikka ei mielellään sitä tosiasiaa olisi hyväksynytäkään. Kannelle kiivetessään hän antoi palttua nivelten jomotukselle ja itsepin-taiselle väsymykselle.

»Olen luutnantti Holman», upseeri sanoi. »Olemme odottaneet teitä, tohtori Boyd. Vien teidät vierashyttiimme, missä voitte peseytyä. Turvallisuussyistä minun täytyy pyytää, että pysytte hytissänne. Jos haluatte, järjestän teille mielelläni myöhemmin esittelykierroksen laivalla, ja yritetään saada teidät mahtumaan kapteenin ohjelmaan vielä tänään.»

Boyd ojensi kätensä. »Kiitos, luutnantti. Olen kiitollinen vieraanvaraisuudestanne.»

Holman puristi hänen kättään jämerällä otteella. »Kapteenin ja miehistön puolesta toivotan teidät tervetulleeksi taistelu-risteilijä USS *Mainelle*.»

ILLAN KEVYT PASAATITUULI keinutteli *Mainea* laiturissa ja käänsi sen tylpän keulan kohti Havannan sydäntä. Vartiosotilaat kiittivät tuulta, joka lievensi sataman saastuneiden vesien väkevää lemua.

Iltatuuli toi tullessaan myös säveliä Havannan öisiltä kaduilta – satamakapakoiden honky-tonk-musiikkia, lähellä Malecónilla kulkevien kävelijöiden naurua ja kapeilla kaduilla pujottelevien hevosvaunujen kolketta. Eläväiset äänet soivat *Mainen* merisotilaiden mielissä tuskallisena muistutuksena siitä, että heiltä oli peruutettu maihinmenolomat siltä kolmelta viikolta, jonka he olivat viettäneet täällä. Alus oli lähetetty suojelemaan Yhdysvaltain konsulaattia, kun US A:n tuesta Espanjan sortovaltaa vastaan kapinoiville kuubalaisille suuttuneet espanjalaiset lojalistit olivat järjestäneet mellakan.

Boydin hytin ovea tärisytti kovaääninen koputus. Hän avasi oven ja näki käytävällä luutnantti Holmanin pukeutuneena raikkaan ryhdikkääseen univormuun, joka näytti uhmaavan kosteaa ilmanalaa.

Holman kumarsi kevyesti. »Kapteeni vastaanottaa ilomielin suostumuksenne syödä hänen kanssaan päivällistä tänä iltana.»

»Kiitos, luutnantti. Johdattanette minut hänen luokseen.»

Lämmin kylpy ja pitkät iltapäivänokoset olivat virkistäneet Boydia. Hän käveli itsevarmasti kuin ainakin mies, joka on odottamatta selvinnyt voittamattomista vastoinkäymisistä. Yllään hänellä oli edelleen kenttävaatteensa, nyt tosin pestyinä, ja hän oli lisännyt asuunsa Holmanilta lainatun smokin. Hän nyiskeli vaivautuneena hihoja, jotka olivat kymmenkunta senttiä liian lyhyet hänen pitkille käsivarsilleen.

He kävelivät pieneen upseerimessiin peräkannen lähelle. Huoneen keskellä oli pöytäliinalla peitetty pöytä kimmeltelevine valkoisine posliiniastioineen ja hopeisine aterimineen. *Mainen* kapteeni istui sen ääressä.

Huolellista ja harkitsevaa Charles Sigsbeetä arvostettiin laivastossa, koska hän oli pätevä johtaja. Pyöreine silmälaseineen ja tuuheine viiksineen hän muistutti enemmän pankkivirkailijaa kuin laivan kapteenia. Hän nousi ja tervehti Boydia kärsimättömällä katseella Holmanin esitellessä heidät toisilleen.

Miesten istuuduttua tarjoilija tuli tuomaan lihalientä. Boyd ei kiinnittänyt huomiota pieneen koiraan, joka pysytteli kapteenin vierellä.

Sigsbee kääntyi puhumaan Boydille. »Toivottavasti olette tyytyväinen majoitukseenne *Mainella*.»

»Olen enemmänkin kuin tyytyväinen», Boyd sanoi. »Olen kiitollinen siitä, että suostuitte päästämään minut aluksellenne näin lyhyellä varoitusajalla. En voi liiaksi kehua, miten kaunis *Maine* oli, kun aamulla näin sen ensi kertaa.»

»Ikävä kyllä alusta ei ole varusteltu mukavuutta tai vieraita silmällä pitäen», Sigsbee sanoi. »Vaikka olemmekin Havannassa avustaaksemme vaarassa olevien amerikkalaisten kuljetuksessa, tilanne täällä näyttää rauhoittuneen saapumisemme jälkeen. Olin yllättynyt, kun sain Havannan konsulilta kirjelmän, jossa pyydettiin tarjoamaan teille paluukyyti Yhdysvaltoihin. Eikä selityksiä juuri tarjoitu.»

Boyd huokaisi. »Paikallinen konsuli on perhetuttu Virginiasista, ja hän puuttui asiaan silkkaa ystävällisyyttään. Ei kuitenkaan ole liioiteltua sanoa, että henkeni oli äärimmäisessä vaarassa.»

»Luutnantti Holman kertoi, että olette arkeologi Yalen yliopistosta.»

»Pitää paikkansa. Olen erikoistunut Karibian alkuperäiskulttuureihin. Sain juuri päätökseen talven kenttätyökurssin Jamaiikalla ja tein suunnittele mattoman kierroksen Kuuban kautta.»

Tarjoilija korjasi tyhjät liemikulhot ja palasi tuomaan lautaselliset pariloitua kalaa. »Se laatikko, joka nostettiin alukseen», Holman sanoi. »Oliko se teidän kaivauksiltanne?»

Boyd nyökkäsi.

»Ehkäpä», Sigsbee sanoi, »voitte päivällisen jälkeen näyttää meille sisällön ja kertoa sen merkityksestä.»

Boyd jännittyi. »Tekisin se mieluummin vasta sitten, kun olemme merellä», hän sanoi hiljaisella äänellä.

»Miten te oikein päädyitte Havannaan?» Holman kysyi.

»Lähdin kaksi viikkoa sitten Montego Baysta höyrylaiva *Ori-nilla*, jonka määränpää oli New York. Mutta pian lähdön jälkeen aluksella ilmeni kattilaongelmia. Meidän oli pakko nilkuttaa Cárdenasiin, missä matkustajat joutuivat menemään maihin. Meille sanottiin, että tiedossa oli ainakin kolmen viikon odotus, kun laivaa korjattaisiin. Päätin tulla maitse Havannaan siinä toivos-sa, että onnistuisin pääsemään pakettilaivalla Key Westiin. Ja sit-ten alkoivat hankaluudet.»

Hän joi vettä. Sigsbee ja Holman jäivät odottamaan jatkoa kertomukselle.

»Syypää oli se espanjalainen, Rodriguez», Boyd sanoi silmi-ensä pullistuessa raivosta.

»Rodriguez?» Holman sanoi.

»Madridilainen arkeologi. Hän sattui olemaan Jamaikalla ja tuli käymään leirissämme. Jonkun on täytynt vihjaista hänelle löydöstäni, koska hän oli yhtäkkiä tupsahtanut *Orionille* ja tark-kaili jokaista liikettäni. Se ei voinut olla sattumaa.» Boydin ääni väräsi. »En voi todistaa sitä, mutta todennäköisesti se oli hän, joka hajotti aluksen.»

Kapteeni kurtisti kulmiaan. »Mitä sitten tapahtui, kun tulit-te Cárdenasiin?»

»Matkustin yhdessä kahden opiskelijani ja kenttäapulaiseni Roy Burns'n kanssa. Ostimme Cárdenasissa muulin ja vaunut, ja lastasimme niihin laatikon ja matkatavaramme. Seuraavana päi-vänä lähdimme Havanna kohti, mutta kun olimme leiriytyneet yöksi, kimppuumme hyökättiin.»

Boydin silmät vettyivät hänen tuijottaessaan kaukaisuuteen tuskallisten muistojen vallassa.

»Leiriimme hyökkäsi ratsain joukko aseistautuneita miehiä. He antoivat minulle ja Burnsille kunnan käsittelyn ja veivät vau-
nut. Sitten toinen opiskelija lähti heidän peräänsä veitsen kanssa.
Roistot seivästivät hänet viidakkoveitsellä ja tekivät sitten hak-
kelusta hänen opiskelukaveristaan. Heillä ei ollut mitään mah-
dollisuutta pelastua.»

»Olivatko hyökkääjät siis espanjalaisia sotilaita?» Sigsbee
kysyi.

Boyd kohautti olkapäitään. »Heillä oli aseet ja univormut,
mutta he näyttivät jonkinlaiselta kapinallisjoukolta. Univormuis-
sa ei ollut tunnuksia.»

»Varmaankin weyleriittejä», Holman sanoi. Siksi kutsuttiin
ääriryhmää, joka oli pysynyt uskollisena espanjalaiselle kuver-
nööriin Valeriano Weylerille. Weyler oli alistanut kuubalaisia
hirmuhallinnollaan ja yrittänyt kukistaa kapinalliset, mutta oli
lähtenyt Kuubasta äskettäin.

»Mahdollisesti», Boyd sanoi. »Heillä oli hyvät varusteet,
mutta he eivät näyttäneet armeijan joukoilta. Saimme selville,
että he pitivät leiriä Picadura-nimisessä kylässä. Olimme Burn-
sin kanssa päättäneet saada laatikon takaisin ja seurasimme hei-
tä leiriin. Burns sytytti tulipalon viemään heidän huomionsa, ja
minä päästin heidän hevosensa irti ja kaappasin vau-
nut. Burns sai luodin rintaansa. Minun oli pakko jättää hänet...» Boydin
ääni hiipui katkerana.

»Ajoin vau-
nuja täyttä vauhtia läpi yön ja onnistuin nipin na-
pin karistamaan heidät kannoiltani. Aamun valjetessa kätkin
vau-
nut viidakkoon ja keräilin syötävää minulle ja muulille. Yritin
seurata reittejä, joiden toivoin vievän Havannaan. Ajoin vain öi-
sin ja onnistuin välttelemään heidän partioitaan kolme päivää.»

»Hämmästyttävää, etteivät he saaneet teitä kiinni», Sigsbee
sanoi.

»No lopuksi he saivat.» Boyd puisteli päätään. »Neljäntenä
päivänä he löysivät minut. Muulin hirnunta paljasti minut. Se oli

pieni, neljän miehen partio. He työnsivät minut vaunuja vasten ja olivat kohottaneet kiväärinsä, kun viidakosta kuului laukaussarja. Espanjalaiset kaatuivat maahan. Heidät niitettiin viimeiseen mieheen. Viidakossa oli kuubalaisen kapinallisjoukkion leiri, ja he olivat kuulleet metelin.»

»Eivätkö he yrittäneet ottaa laatikkoa?» Holman kysyi.

»Heitä kiinnostivat vain kuolleiden espanjalaisten aseet. He kohtelivat minua compadrena. He olivat mitä ilmeisimmin huo- manneet, että olin espanjalaisten vihollinen. He pysyivät mukana Havannan laitamille saakka.»

»Olen kuullut, että vaikka kuubalaisilla kapinallisilla ei ole koulutusta, he ovat sitkeitä taistelijoita», Sigsbee sanoi.

»Olen samaa mieltä», Boyd sanoi. »Kun partio oli tapettu, jäljellä olevat espanjalaiset kokosivat joukkonsa ja kävivät päälle kostonhimoisina. Kapinalliset ampuivat ja häiritsivät heitä taukoamatta ja hidastivat heidän etenemistään. Kun pääsimme Havannan liepeille, kuubalaiset hajaantuivat, mutta yksi heistä otti puolestani yhteyttä konsulaattiin. Heidän paras taistelijansa opasti minut satamaan, hankki isoveneen ja auttoi minua pääsemään *Mainelle*.»

Sigsbee hymyili. »Sattumaltako he teitä auttoivat?»

»Kuubalaiset kapinalliset vihaavat espanjalaisia melkoisesti ja arvostavat aseellista apua, jota meiltä saavat. He pyysivät lisää aseita.»

»Pistetään korvan taakse.»

»Kapteeni», Boyd sanoi, »milloin meidän on tarkoitus lähteä Havannasta?»

»En osaa sanoa, mutta olemme olleet täällä kolme viikkoa, ja paikalliset levottomuudet näyttävät laantuneen. Meillä on tehtävä New Orleansissa myöhemmin tässä kuussa, ja uskoisin, että siitä pidetään kiinni. Arvelen, että lähtökäsky tulee muutaman päivän sisällä.»

Boyd nyökkäsi. »Hyvinvointimme tähden toivon, että se tapahtuu pian.»

Holman nauroi. »Ei teidän tarvitse olla huolissanne, tohtori Boyd. *Mainea* turvallisempaa paikkaa ei Havannasta löydy.»

Päivällisen jälkeen Boyd poltti upseereiden kanssa sikarin puolikannella ja palasi hyttiinsä. Hänen ajatuksiaan näversi kalvava epävarmuus. Hän ei tuntisi oloaan turvallisiksi, ennen kuin laiva olisi jättänyt Havannan vedet kauas taakse. Jossain mielensä sopukoissa hän kuuli Roy Burns'nin ja kuolleiden opiskelijoidensa huutavan varoitusta taivaista.

Hän ei saanut unta, joten hän kiipesi pääkannelle ja veti keuhkonsa täyteen kosteaa yöilmaa. Jostain komentosillan tuntumasta hän kuuli kellon kilkattavan puoli kymmenen merkkiä. Mardi gras -juhlijoiden vauhti kiihtyi kautta sataman. Boyd ei kiinnittänyt ääniin huomioita, vaan tuijotti reelingin yli alas tyyneen, mustaan veteen.

Sotalaivaa lähestyi pieni jolla, ja kannella vahdissa oleva upseeri reagoi siihen terävällä varoitushuudolla. Jollan ainoa matkustaja, resuinen kalastaja, heristi upseerille puolityhjää rommipulloa ja sammalsi jotain vastaukseksi ennen kuin käänsi veneensä toiseen suuntaan.

Boyd katseli, kun vene kiersi *Mainen* keulan. Sitten hän kuuli vedessä metallisen kilahduksen. Runkoa vasten poukkoili pieni laatikko tai lautta. Se liukui kylkeä pitkin kuin itsestään. Boyd katsoi sitä ja tajusi sitten, että kalastajan jolla veti sitä perässään.

Hänen vatsansa kiristyi. Hän katsoi ylös komentosillalle ja huusi vahdissa olevalle upseerille. »Vahtiupseeri! Hei, vahtiupseeri!»

Kuului vaimea pamahdus, joka tuntui olevan lähtöisin laivan alta, ja keulan läheltä purkautui pieni vesisuihku. Boyd ehti tuntea kaksi sydämenlyöntiä. Sitten seurasi jättimäinen räjähdys.

Kun laivan keulaosa purkautui ilmaan kuin kiukkuinen tuli vuori, Boyd paiskautui laipiota vasten. Terästä, savua ja liekkejä lensi korkealle ilmaan mukanaan kymmenien merimiesten ruhjoutuneet ruumiit. Rojun sataessa Boydin ympärille hän karisti

olkapäässään tuntuvan kivun. Laivan keulan märssykori ilmes-
tyi kuin tyhjästä ja romahti kasaan hänen eteensä.

Boyd nousi ja lähti vaistomaisesti kävelemään kallistuvaa
kantta pitkin. Korvissa soi, eikä hän kuullut alakansille loukkuun
jääneiden merimiesten huutoja. Hän välitti vain laatikkoon paka-
tusta esineestä. Hän kompuroi sitä kohti aluksen keskiosassa rie-
huvan tulihelvetin kajossa. Jotenkin laatikko oli selvinnyt ehjänä
ja makasi kiinnitettynä lytistyneeseen tuuletustorveen.

Hän huomasi sivusiipiraslaivan, joka lähestyi nopeasti.
Höyryvoimainen alus ajoi uppoavan sotalaivan viereen, kääntyi
terhakaasti ja iskeytyi kiinni kylkeen. Kolme tummiin pukeu-
tunutta miestä loikkasi kannelle ääneti.

Ensi Boyd luuli heidän olevan pelastuspartio, mutta sitten hei-
tä vastaan ontui *Mainen* merimies, vahdissa ollut konemies, kär-
ventynyt univormu savuten. Yksi kannelle loikanneista miehis-
tä syöksyi häntä kohti, survaisi tylpän veitsen hänen kylkeensä
ja tuuppasi kasaan lysähtäneen ruumiin laidan yli.

Boyd oli liian järkyttynyt tehdäkseen mitään. Sitten hänen
mielensä tavoitti tapahtuman merkityksen. Miehet eivät olleet
nousseet *Mainelle* auttaakseen. He olivat Rodriguezin miehiä.
He olivat tulleet hakemaan laatikon.

Boyd ontui laatikon luo ja kääntyi kasvokkain hyökkääjiin.
Laipiota vasten nojasi hiiliruumasta viskattu vääntynyt lapiot.
Boyd nappasi sen.

Ensimmäinen hyökkääjän heilutteli veristä veistä, joka kiil-
si leviävien liekkien valossa.

Boyd heilautti lapiota.

Tunkeilija yritti peräännyä, mutta jaloissa pyörteilevä vesi hait-
tasi liikkumista. Boyd osui häntä leukaluuhun. Mies ähkäisi ja va-
josi polvilleen, mutta se ei hidastanut perässä tulevia tovereita.
He syöksyivät Boydin päälle ennen kuin hän ehti lyödä uudes-
taan, ja iskivät lapiot sivuun. Toisen käteen ilmestyi raskas pis-
tooli, ja hän sai ammuttua Boydia lähietäisyydeltä.

Luoti osui vasempaan olkapäähän. Boyd kaatui. Miehet tunkeutuivat hänen ohitseensa ja irrottivat laatikon kiinnitysköydet.

»Ei!» Boyd huusi, kun he ryhtyivät vetämään laatikkoa vajoavan kannen poikki.

Hän pääsi pystyyn ja kahlasi heidän peräänsä heikkenevillä jaloillaan. Miehet eivät piitanneet hänestä ja nostivat laatikon laidan yli höyrylaivassa seisovien miesten vastaanottaville käsivarsille. Yhdellä heistä oli kasvojensa peittona matalalle painettu lierihattu, mutta Boyd tunnisti hänet Rodrigueziksi.

Verenhukasta pökerryksissä Boyd horjahti lähimpänä seisovaa tunkeutujaa vasten. Lyhyt mies, jolla oli kylmät mustat silmät, tarttui Boydia käsivarresta. Mutta ennen kuin hän ehti työntää Boydia syrjään, hänen kasvonsa muuttuivat ilmeettömiksi. Hento varjo kulki niiden ylitse ja katse kääntyi ylöspäin.

Samassa miehen jo peitti näkyvistä *Mainen* jättimäinen toinen savupiippu, joka oli murtunut tyvestään ja kaatui kuin katkaisu punapuu. Mies liiskaantui, mutta Boydia piippu vain hipaisi. Hänen jalkansa kuitenkin jäi sen valtavan massan alle ja naulitsi hänet tulvehtivaan kanteen.

Hän yritti päästä irti, mutta piippu painoi liian paljon. Hän oli jumissa veden alla. Ilmaa saadakseen hän kurotti päätään vedenpinnan yläpuolelle ja veti syviä henkäyksiä samalla kun koetti kiskoa jalkaansa vapaaksi.

Alapuolellaan hän tunsi laivan nytkähtävän kölin vajotessa kohti satama-altaan pohjaa. Kun liekit ylsivät ammusvarastoihin, ympärillä alkoi lennellä satunnaisia luoteja. Sitten keula alkoi hitaasti laskeutua pohjaan.

Boyd tunsi laivan uppoavan ja ojentautui vetämään viimeisen henkäyksensä. Viimeiseksi hän näki siipirasaluksen höyryävän nopeasti sataman suuta kohti ryöstetty laatikko kiinnitettynä peräkannelle.

Sitten *Maine* kiskoi hänet mukanaan mustiin syvyyskiin.

I OSA

SALAPERÄINEN
VIRTAUS

1

KESÄKUU 2016

Lyhyenlanta puinen kalastusvene oli maalattu laventelinsiniseksi ja sitruunankeltaiseksi. Korea yhdistelmä oli vaikuttanut onnellisen leppoisaalta värien ollessa vielä tuoreita, mutta nyt siitä oli melkein kaksi vuosikymmentä. Aurinko ja meri olivat piiskanneet veneestä viimeisetkin elonmerkit, ja se näytti kalpealta ja aneemiselta pahaenteistä merenpintaa vasten.

Javinalla työskentelevät kaksi jamaikalaista kalastajaa viis veisasivat aluksensa rähjäisestä ulkonäöstä. Heidä huoletti ainoastaan se, kuljettaisiko käryävä moottori heidät takaisin kotisaarelle ennen kuin rungon vuodot voittaisivat mittelönsä pilssipumpua vastaan.

»Vauhtia niiden syöttien kanssa! Tonnikala syö vielä.» Vanhempi mies seisoi perässä laskemassa pitkäsiimaa käsin laidan yli. Hänen jaloissaan kannella sätki vimmatusti kaksi suurta, hopeakylkistä kalaa.

»Älä huoli, Desmond-eno.» Nuorempi mies poimi pieniä makrillinpaloja ja lätki niitä kiinni käsintaottujen, ruosteisten

koukkujen rivistöön. »Aurinko on matalalla. Ne syövät vielä särkälläkin.»

»Ei se aurinko niitä syöttejä odottele.» Desmond poimi loput syöteillä varustetusta siimasta, pudotti sen laidan yli ja satoi pään partaaseen kiinnitettyyn knaappiin. Hän lähti ruorihyttiä kohti lisätäkseen kaasua, mutta pysähtyi sitten kuulostelevaan. Veneen vanhan dieselmoottorin puksutuksen yli kuului matalaa kumua, kuin ukkosen jyrynää.

»Mitä nyt, eno?»

Desmond puisti päätään. Hän huomasi, että veteen vasemman kyljen puolelle oli ilmestynyt tumma rinkula.

Vedenalaisen paineaallon näkymätön ote sai *Javinan* kirskuamaan ja nitisemään. Lyhyen matkan päässä pinnalle nousi valkoinen kuohupallo, ja vaahtoa purskui kymmenen metrin korkeudelle. Sitä seurasi kupliva samankeskinen aalto, joka näytti kohoavan ilmaan. Aalto laajeni, saavutti kalastusveneen ja nosti sen pinnasta. Pystyssä pysyäkseen Desmond otti tukea ruorista.

Siskonpoika kompuroi viereen silmät selällään. »Mitä nyt?»

»Veden alla on jotain.» Desmond tarrasi ruoriin rystyset valkeina, kun vene kallistui voimakkaasti toiselle kyljelle.

Vene oli kaatumaisillaan, mutta sitten aalto väistyi, ja vene oikeni. *Javina* asettui takaisin tyynelle pinnalle, kun aalto laantui porisevan vaahton muodostamaksi renkaaksi.

»No johan oli», poika sanoi päätään raapien. »Mitä ihmettä voi tapahtua näin kaukana rannasta?» Pieni vene oli yli kahdenkymmenen meripeninkulman päässä Jamaikasta, eikä saaren rantaviivakaan erottunut enää horisontissa.

Desmond kohautti olkapäitään kääntäessään veneen pois vetäytyvän purkauksen keskipisteestä. Hän viittoili keulan yli. »Nuo laivat tuolla. Ne ovat varmaan etsimässä öljyä.»

Meripeninkulman päässä *Javinasta* suuri tutkimusalus seurasi korkealla uivaa meriprooomua virtauksen suuntaisesti. Vähän matkaa laivan edellä ajoi oranssi moottorivene. Kaikki kolme oli-

vat tulossa suoraan *Javinaa* kohti – tai tarkemmin sanottuna vedenalaisen räjähdyskeskipistettä kohti.

»Kenen luvalla he muka tulevat räjäyttelemään meidän vesillemme?»

Desmond hymyili. »Semmoiset, joilla on noin isoja laivoja, voivat mennä minne huvittaa.»

Pienen laivaston lähestyessä *Javinan* ympärille kohoili valkoista jätettä pohjasta. Räjähdyskeskipisteen runtelemien kuolteiden kalojen ja muiden merenelävien kappaleita.

»Tonnikalat!» poika huusi. »He tappavat tonnikalamme.»

»Etsitään lisää jostain muualta.» Desmond tarkasteli kohti tulevaa tutkimusalusta. »Taitaa olla parasta jättää tämä särkkä nyt.»

»Ensin minä kyllä annan niiden kuulla kunniansa.»

Poika kurottautui ruorille ja käänsi sen tiukasti vasemmalle ohjatakseen *Javinan* isoa alusta kohti. Kurssinmuutos huomattiin oranssissa moottoriveneessä. Se lähti ajamaan *Javinaa* kohti ja saapui sen luo hetkeä myöhemmin. Siinä matkustavat kaksi ruskeaihoista miestä eivät vaikuttaneet jamaikalaisilta, ja asia varmistui, kun he alkoivat puhua englantia kummallisella korostuksella.

»Teidän täytyy poistua tältä alueelta nyt», veneen kuski määräsi.

»Nämä ovat meidän kalavesiämme», poika sanoi. »Katsokaa ympärillenne. Tapatte kaikki kalamme. Teidän täytyy korvata meille menettämämme saalis.»

Moottoriveneen kuski tuijotti heitä vailla minkäänlaista myötätuntoa. Hän veti luurin huulilleen ja puhui lyhyesti laivalle. Sitten hän sanaakaan sanomatta väänsi lisää kaasua ja kiiti tiehensä.

Tutkimusaluksen valtava musta runko kohosi hetken kuluttua *Javinan* ylle. Kalastajat huusivat pelotta valituksiaan laivan kannelle juokseville merimiehille.

Ensin kukaan ei kiinnittänyt mitään huomiota alhaalla keinuvaan räjäjäiseen veneeseen. Sitten reelingille tuli kaksi khakin-

väriiseen kenttäpukuun sonnustautunutta miestä. He tarkastelivat *Javinaa* hetken ja kohottivat sitten olalleen kompaktit rynnäkkökiväärit.

Kuullessaan kaksi nopeaa tömähdystä Desmond väänsi kaasun täysille ja kieputti ruoria ankarasti. Siskonpoika tuijotti jäähmettyneenä, kun rynnäkkökivääreihin kiinnitetyistä heittimistä lensi kaksi 40-millistä kranaattia, jotka putosivat kannelle ja poukkoilivat hänen jaloissaan.

Ruorihytti lensi ilmaan kirkkaanpunaisena tulipallona. Savu ja liekit kiipesivät Karibianmeren lämpimälle taivaalle, kun *Javina* velloi katkenneen kölinsä varassa. Mustaksi kärventynyt vaaleansinikeltainen kalastusvene alkoi vajota nopeasti keula edellä.

Hetken vanha vene näytti vielä viivyttävän, mutta sitten se kallistui kuin hyvästiksi ja katosi aaltoihin.

HUIMAPÄINEN SEIKKAILU KARIBIANMERELLÄ

DIRK PITT tutkii Karibianmeren laajoja kuolleita vyöhykkeitä, joissa raskasmetallipitoisuudet ovat nousseet tähtitieteellisiin lukemiin. Valtava ympäristökatastrofi uhkaa myös Yhdysvaltoja ja on välittömästi pysäytettävä, mutta salaperäistä merenalaista kaivostoimintaa harjoittavat hämärämiehet eivät kaihda keinoja raivatakseni tielleen osuvat esteet. Räjähdysherkkä tilanne mutkistuu entisestään kun Pitt vedetään mukaan Kuuban poliittiseen valtataisteluun Castrojen kauden muretsessa, ja pian häntä syytetään vanhan presidentin murhasta.

Mutta Pittien klaanin rautahermot eivät petä syvisäkään vesissä.

»Cussleria on vaikea päihittää.»

— DAILY MAIL

»Seikkailujen kuningas.»

— SUNDAY EXPRESS

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 412565

84.2

ISBN 978-951-0-41256-5

PÄÄLLYKSEN KUVA Larry Rostant /Artist Partners